

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2284

гр. София, 01.03.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54
състав, в закрито заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Атанас Николов

като разгледа дело номер **4504** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 143, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 144 от АПК във връзка с чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Образувано е по молба на Н. К., чрез адв. С. И. Х. за изменение на решение № 365/15.01.2024 г. в частта за разноските и присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в размер, съобразен с Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

По делото е постановено решение № 365/15.01.202 г., с което е отменен по жалба на Н. Г. К., ЕГН [ЕГН] РА №Р-22220621006754-091-00117.06.2022 г., издаден от органи по приходите, мълчаливо потвърден по реда на чл.156, ал.4 ДОПК, поради непроизнасяне в срока по чл.155, ал.1 ДОПК, с който е начислен данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 103 509 лв. и съответните лихви в размер на 11 875,73 лв. за 2020 г.

С оглед изхода на спора „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ София при ЦУ на НАП е осъдена да заплати на Н. Г. К. ЕГН [ЕГН] и адрес за кореспонденция в [населено място],[жк], [улица], № 40, сумата от 10 135,39 лв. разноси по делото. Искането е съдът да присъди поотделно сумата за адвокатско възнаграждение в размер на 9 265,39 лв. и на Н. К. в размер на 510 лв., представляваща (500 лв. за депозит за ССЕ и 10 лв. ДТ).

Съгласно разпоредбата на чл. 248, ал. 1 ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. Молбата е подадена в срока по чл. 248 ал.1 ГПК, поради което е допустима за разглеждане.

Съгласно приетото в т. 9 на Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС нормативно тълкуване, разпоредбата на чл.

80 от ГПК предвижда, че страната, която е поискала присъждане на разноски, следва да представи списък на разноските. Правната последица от неизпълнение на това процесуално задължение е въведена със самата норма – страната няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Следователно, чл. 80, изр. второ от ГПК установява положителна процесуална предпоставка от кръга на абсолютните, а именно – представяне на списък за разноските. Липсата му води до ненадлежно упражняване на правото да се иска изменение на решението, поради което това искане е недопустимо. Със задължителните указания по приложението на разпоредбата на чл. 80 от ГПК, дадени в т. 9 на цитираното тълкувателно решение, не са отграничени и изключени от изискването за представяне на списък по чл. 80 ГПК, обуславящо надлежното упражняване на правото да се иска изменение на решението, случаите, в които разноските следва да бъдат присъдени по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАДВ. В посочената хипотеза, претендираното вземане за разноски следва да е определено или определяемо.

В съдебната практика не е налице противоречие във виждането, че не е задължително списъкът с разноски да бъде обективиран в отделен, самостоятелен документ, а може да бъде част от съдържанието на друго изявление на страната. Достатъчно е да е налице яснота относно вида на претендираните разноски, както и техният размер да бъде определен или определяем. В случая още със жалбата е направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, което е определяемо по Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Следователно, изявлението до съда, инкорпорирано в жалбата за присъждане на адвокатско възнаграждение, представлява и списък по чл. 80 ГПК, в който търсените разноски са определени по вид и определяеми по размер. Поради това, искането за допълване на решението в частта за разноските е допустимо.

Разгледано по същество искането е **ОСНОВАТЕЛНО** по следните съображения:

За присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАДВ. е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т. т. 1 - 3 на чл. 38, ал. 1 ЗАДВ., като не е необходимо страната да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ, ако то не бъде оспорено. В случая е приложен договор за правна защита и съдействие от 28.07.2022 г.

Във връзка с посоченото, съдът следва да измени решението си, в частта за разноските, като постанови определение, с което да осъди ОДОП при ЦУ на НАП да заплати на адв. Х. сумата в размер на 9 265,39 лв. представляваща минимален размер на адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ, съгласно ДПЗС от 28.07.2022 г. Да осъди ОДОП при ЦУ на НАП да заплати на Н. Г. К. сумата в размер на 510 лв. разноски по делото.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че молбата за изменение на постановеното съдебно решение в частта за разноските е основателна и следва да се уважи, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

Изменя Решение № 365/15.01.2023 г. по адм. д. № 4504/2023 г. на АССГ, 54 състав, I отделение в частта му по отношение на разноските в следния смисъл :

ОСЪЖДА Директор на Дирекция ОДОП да заплати на Н. Г. К. сумата в размер на 510 лв. разноси по делото.

ОСЪЖДА Директор на Дирекция ОДОП да заплати на адв. Х. сумата в размер на 9 265,39 лв. представляваща минимален размер на адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ, съгласно ДПЗС от 28.07.2022 г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Съдия: